

besiddende. Der er ingen Tvivl om, at Alderdomsforsørgelsen i mange Tilfælde vilde være udrebt med rundere Haand, hvis Kommunerne ikke havde følt det vanskeligt at komme ud af det i disse første Aar. Der er jo ogsaa Klaget over fra Kommunernes Side, at Statskassens Bidrag til Alderdomsunderstøttelsen kommer saa sent, og jeg tror at kunne finde almindelig Tilslutning, naar jeg i Anledning af dette Lovforslag henstiller til det Udvalg, der formentlig skal behandle Sagen, ogsaa at tage dette Spørgsmaal under Overvejelse, som for øvrigt ogsaa er rejst i det Forslag, der kommer paa Dagsordenen efter dette, nemlig om en noget anden og hensigtsmæssigere Ordning af Udbetalingen af Forskud til Kommunerne med Hensyntagen til, hvad Statstilskuddet har udgjort i det forrige Aar. De Forskud, som nu gives, ere jo forholdsvis meget smaa. Det sidste Forskud, som blev udbetalt i Kalenderaaret 1892 som Forskud paa det Statstilskud, der tilkom Kommunerne i dette Aar, var 161,000 Kr. Det er jo meget lidt i Forhold til den Million, der er Tale om. Bevillingen for Finansaaret 1891—92 var 750,000 Kr., efter Regnskabet 94,730 Kr.; for 1892—93 var Bevillingen 1 Million, og Regnskabet viser udbetalt 465,832 Kr. Disse Tal ville illustrere, hvilke Summer der her kan blive Tale om, selv om man naturligvis maa indrømme, at ved det første Finansaar var Posteringen af de 750,000 Kr. formel, idet Loven ikke var traadt i Kraft for Kjøbenhavns og Frederiksbergs Kommuner. Men som sagt, jeg mener ikke, at der her er Grund til at komme altsfor noje ind paa Drøftelsen af Enkeltheder ved Forhandlingen om denne Lov, som jo aldrig kan føre ind paa snderlig mange Enkeltheder. Jeg haaber derimod, at det i Udvalget maa komme til Enighed mellem de forskellige Afstygninger af Tinget og med Landstinget og den højtærede Minister om denne Lov.

Indenrigsministeren (Ingerslev): Jeg kan godt være enig med det ærede Medlem i, at en meget indgaaende første Behandling af det foreliggende Lovforslag ikke vil føre til noget, men jeg skal dog tillade mig at gøre nogle Realitetsbemærkninger med Hensyn til de Udtalelser, som det ærede Medlem fremkom med angaaende Alderdomsforsørgelsen for Kommunernes Bedkommende. Naar ærede Medlemmer se paa Loven om Alderdomsforsørgelsen, ville de finde at der er en vis Modstrid eller i hvert Fald ikke fuldstændig Harmoni imellem de forskellige Bestemmelser. Og hvilken er Hovedbestemmelsen i Loven, naar man taler om Til-

skuddet? Det forekommer mig at være § 9, som siger: „Af Kommunernes Udgifter ved Alderdomsunderstøttelsen tilskyder Statskassen Halvdelen, dog ikke ud over 2 Mill. Kr. aarlig og saaledes, at der i Finansaarene 1891—92 til 1894—95 kun tilskydes 1 Mill. aarlig, medens det fulde Beløb først stilles til Raadighed i Finansaaret 1895—96. Statstilskuddet fordeles mellem Kommunerne i Forhold til, hvad hver enkelt af disse ifølge de modtagne Indberetninger har anvendt, og maa ikke overstige Halvdelen deraf. Paa den anden Side er der jo en Finansbevilling, som gaar ud paa, at der stilles en Mill. Kr. aarlig til Raadighed i Finansaaret, og jeg skal nærmere nævne Betædningen deraf. Det, der kommer an paa, er, forekommer det mig, om Kommunerne have faaet det, der efter Loven tilkom dem. Der kan her være Tale om to Ting. Det første, og det er jo ribetinget afgørende, er, om de have modtaget i Refusion Halvdelen af den Udgift, de have haft. Det er Tilfældet i det første Regnskabsaar. Det andet er, om de have modtaget en Mill. i det paa-gældende Aar, thi mere kunne de efter Loven ikke faa nu — senere kunne de faa mere — og her maa denne Million Kr. aarlig fornuftigvis henføres til Kommunernes Regnskabsaar og ikke til Finansaaret. Det forekommer mig ganske klart, og jeg skal forklare, hvorledes det staar. Det staar saaledes, at for det første Halvaar, Loven var i Kraft — dog ikke for Kjøbenhavn og Frederiksberg — fra 1ste Juli 1891 til 31te December 1891, havde man altsaa til sin Raadighed til Kommunerne en halv Mill. Kr. minus det, der maatte tilkomme Kjøbenhavn og Frederiksberg. Det bliver 417,575 Kr. 78 Ø. Deraf blev en Del udbetalt forskudsvis, og det er den første Post paa Statsregnskabet; det skal jeg slet ikke fordrøbe mig i nu, det skal jeg hellere komme ind paa senere. Men ved anden Opgørelse — Opgørelsen skal jo ske i det følgende Regnskabsaar — er der udbetalt til de Kommuner, der have ydet Alderdomsunderstøttelse, Halvdelen af det Bidrag, de have ydet, altsaa Maksimum af det, de kunne faa, og det er udbetalt med en Sum af 399,562 Kr. 39 Ø., altsaa til Rest for det halve Aar er der 18,213 Kr. 39 Ø. — det er alt det, der er tilovers fra det første Halvaar. Ærede Medlemmer maa jo ikke tage fejl i, hvad der staar paa de forskellige Aars Finansbevillinger, det maa jo komme an paa, hvorledes det stiller sig ved Opgørelsen med de forskellige Kommuner. Det næste Aar, 1892 er ogsaa opgjort, og det bliver anvist i disse Dage. Det vil jo erindres, at Forstriften i